

Βίσμαρκ. Ω! Ω! Ω! Ω! Ο κύριος Τρικούπης μᾶς ἔρριξε τὸ γάντι. Δὲν πιστεύω νὰ ἄγνοῇ ὅτι εἴμεθα οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῆς Τουρκίας.

Βασιλεὺς. Μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἄγνοῇ. Ἐνας τέτοιος μπόσκος ἄνθρωπος, τί θέλετε νὰ κάμῃ. Αὐτὸς δὲν εἶναι διπλωμάτης. Αὐτὸς ἦτανε γιὰ ψάρες, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ συμπολιταὶ τοῦ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Βίσμαρκ. Καὶ τί ψάρια βγάξει τὸ Μεσολόγγι; Ξεφύρετε, τ' ἀγαπῶ πολὺ τὰ ψάρια.

Βασιλεὺς. Δὲν πῆγα ποτὲ μου. Ἀλλὰ σὰν ἐπιστρέψω, καὶ στείλω τὸν πρωθυπουργό μου ἀπ' ἐκεῖ πούλθε, θὰ τοῦ πῶ νὰ πιᾶσῃ ὁ ἴδιος τὰ καλλίτερα καὶ νὰ σᾶς τὰ στείλῃ. . . .

Βίσμαρκ. Παστωμένα.

Βασιλεὺς. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, μὴ τὸν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν, ἔχετε μ' ἐμένα νὰ κάμετε, ὅχι μ' ἐκεῖνον.

Βίσμαρκ. Γι' αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ θὰ γίνῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον κάμετε καλὰ νὰ μὴ σχηματίζετε τὰ ὑπουργεῖά σας ἐκ τῆς πλειοψηφίας. Μιμηθῆτε τὸν σεβαστόν μου κύριον.

Βασιλεὺς. Οὐ! βέβαια. Ἐχῶ ἓνα ὅστις εἶναι τοῦ χειριοῦ μου, τὸν κ. Δεληγιάννην. Αὐτὸς δὲν φοβᾶται ποτὲ νὰ ἔχῃ πλειοψηφίαν μαζὺ τοῦ.

Βίσμαρκ. Ο κύριός μοι Δεληγιάννης; Τὸν γνωρίζω. Μᾶς εἶχε διαβάσει ἓνα λόγον εἰς τὸ Συνέδριον (Γε.λ.α. πα. ταγωδέστατα). Σᾶς συνιστῶ τὸν κύριον Δεληγιάννην.

Κρζ. Κρζ.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Κουμουνδούρου βουλευσαμένου ξύμмахον λαβεῖν ἄνδρ-
γόναιον Δεληγιάννην προσκαλεσάμενος αὐτὸν εἶπε: «Τί
οὖν βούλει, σχέτλιο, σαχλέαν πολιτικὴν ἐγκαταλελοιῆσαι,
ἐμὲ δ' ὡς τὸ πρόσθεν προσεταιρισάμεναι; Πρωθυπου-
ρίην, ὡ γαθέ, ἢ δ' ἐκεῖνος, καὶ τρία ξὺν αὐτῇ ὑπουρ-
γεῖα, τὰ δὲ λοιπὰ τέτταρα τοῖς σοῖς ἐταίροις δίδωμι.
— Ἡ δ' οὖν Κουμουνδούρος, τῷ χεῖρι κάτω νεύων, τρία
ἔφη, ὡ καλέ, βούλει; *Molōr labé!*

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κυρίου Ἰάσωνος Ζωχιοῦ, ὡς Ἐλ-
λανοδίκου καὶ αὐτοῦ μαζὺ μὲ τόσους ἄλλους *Κριτικούς*
Καλλιτεχνίας (!) τῶν σχεδικογραφημάτων τοῦ Νέου
Θεάτρου.

— Ξεφύρετε, λέγει ἓνας, τί μ' ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ πρᾶγ-
μα; Τὸν Ἀνδρερ, κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστη-
μίου, ὅταν ἐδίδασκε προσωρινῶς ῥωμαϊκὸν Δίκαιον!

Ὁ Δῆμος ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ εἰς ζωγράφους νὰ
γράφουν εἰκόνας τῶν ἀπὸ συστάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σή-
μερον χρηματισάντων Δημάρχων. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ συμ-
περιληφθοῦν χάριν τῆς ἱστορίας καὶ οἱ μὴ χρηματίσαν-
τες. Θὰ πλειονοψηφοῦν ὅμως οἱ πρῶτοι. Ἡδὴ τεσσάρων
αἱ εἰκόνες ἀνετέθησαν εἰς τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην κ. Κα-
λούδην. Θὰ ἔχῃ οὕτω ὁ Δῆμος πλήρη τὴν πινακοθήκην
τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοῦ· οἱ δὲ δημόται θὰ τρέχουν νὰ
βλέπουν τὰ πινάκια εἰς ἃ ἐτρωγον οἱ κατὰ σειρὰν ἄρχον-
τές τοῦ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια πρὸς προηγούμενον ἀριθ. 357)

Δόξα ἡμῖν, τί σὲ λείπει! Δὲν ἀνοίγεις ὀλίγον τὴν
καρδίαν σου εἰς ἐμὲ τὸν Πατέρα, ὅστις τόσον σὲ ἀγαπᾷ;
σὲ βεβαιῶ, μὲ λυπεῖ πολὺ ἡ μελαγχολία σου αὕτη· οὐ-
λεῖ, λέγε, ἀγαπήτέ μου υἱέ!

Τοσοῦτον τρυφερῶς ἐτόνισε τὰς τελευταίας ταύτας λέ-
ξεις ὁ Ὑψιστος, ὥστε ἀκουσίως διέφυγε τὸν Ἰησοῦν Χρι-
στὸν εἰς βαθὺς ἀναστεναγμὸς· μετὰ τινα δὲ σιγὴν, δι-
στάζων οὕτως ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Μέγα λάθος, εἶπε, μέγιστον, διέπραξες, ὦ Πατέρ,
ἀποστείλας με ἄλλοτε εἰς τὴν Γῆν· ἀνῆλθον τὸ βί-
βλιον τοῦτο· θὰ φρίξῃς μανθάνων ὅποια τερατουργήματα
ἐν ὀνόματί μας ἐπραξαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω. Ἐκκίον
ζῶντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς καμίνους φοβερωτέρως

τῶν τοῦ Ἀδου· ἐφεύρισκον τὰ τρομερώτερα τῶν βασανι-
στηρίων· ἐκῆρυττον πολέμους ἐναντίον τῶν μὴ πιστευόν-
των εἰς ἡμᾶς· ἢ μεταξύ των οἱ πιστεύοντες διὰ μίαν
ἀπλὴν αἴρεσιν κατὰ μυριάδας μὲ ἀπιστεύτους ὁμότητας
ἀλληλεσφάζοντο· ἐσθέσθη τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης· παρε-
μποδίσθη ἡ γένεσις αὐτῶν, κατὰ τοῦ πρώτου δὲ ἀποτολ-
μῶντος νὰ κηρύξῃ μίαν ἀλήθειαν, αἱ σκληρότεροι βάρσα-
νοι καὶ καταδιώξεις ἐγίνοντο· μυριάδες ἀνθρώπων εἰς τὴν
ἀργίαν καὶ τὸν μοναχικὸν βίον παρεδόθησαν, ἐντελῶς
ἄχρηστοι καὶ βλαβεροὶ εἰς τὴν πρόδον καταστάντες· τὸ
πλεῖστον τῶν πνευμάτων ἐπτώχευσαν· συνέβη ὅ,τι λέ-
γουν εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ χρηματιστηρίου φοβερόν
Κράχ τῶν πνευμάτων. Καὶ ποῖος εἶνε αἷτιος ὅλου αὐτοῦ
τοῦ μεγίστου κακοῦ; . . .

Ἐνταῦθα τοσοῦτον συνεκινήθη καὶ ἐφώναξεν, ὥστε
σχεδὸν τῷ ἐκόπη ἡ φωνή, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
ἐξακολουθήσῃ πνιγεῖς ἐντὸς λυγμῶν.

Ὁ Παντοδύναμος βλέπων τὴν μεγάλην ἐξαπίν τοῦ
υἱοῦ τοῦ, δὲν ἐτόλμα καὶ νὰ τὸν καθησυχάσῃ· ὅλην τὴν
πρότερον ἰλαρὰν φυσιογνωμίαν τοῦ διεδέχθη σοφρὰ με-
λαγχολία· διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ δὲ ἐνώπιον τῶν προσώπων
τῆς ὑπηρεσίας, ἔκαμεν ἐν νεύμῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπὴν
τῶν Ἀγγέλων διὰ νὰ ἀποχωρήσουν. Μετ' ὀλίγον λέγει
πρὸς τὸν Μονογενῆ τοῦ.

— Ἐξακολουθεῖ, υἱέ μου, ἐξακολουθεῖ· ἐλπίζω νὰ σὲ
ἀποδείξω ὅτι τὰ πάντα βλέπεις ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς με-

Πληροφορούμεθα ὅτι δύο μέλη τοῦ Ἀδελφάτου τὰ λεγόμενα Δαμιανὸς καὶ Δέγλερς παρεμβαλλοῦσιν ἐξ ἰδιω-
τροπίας προσκόμματα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νῦν Διευθυντοῦ
μετὰ δραστηριότητος ἐκτελουμένην βελτίωσιν τῶν ἀρι-
στῶν τῶν Δημοτικῶν Νοσοκομείων. Οἱ κύριοι αὐτοὶ φαί-
νεται ὅτι κοιμῶνται καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῶν βλέπουν τὴν
μακαρίαν διευθύνσιν τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Μαρὰ τοῦ δι-
ευθυντοῦ, ὅστις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβάλλῃ τὸ κατὰ-
στήμα εἰς Σκυλοκομεῖον. Καλὸν εἶναι ἀφοῦ ἐξυπνήσουν
νὰ δώσουν τὰς παραιτήσεις τῶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι,
ἀφοῦ βλέπουν ὅτι ἡ παραλυσία καὶ αἱ καταχρήσεις τοῦ
Νοσοκομείου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπὶ
τῆς νέας Διευθύνσεως, ἣν ἀξιοπαίτως ὑποστηρίζει ἐν
ταῖς μεταρρυθμιστικαῖς αὐτῆς ἀποπειραῖς ὁ κ. Δήμητρης

Ἀπὸ τίνος δὲν πιστεύει κανεὶς εἰς τὸν πυρετὸν ὃν ἀ-
ναπτύσσει πρὸς τὴν παντελῇ αὐτῆς ἀναμόρφωσιν ἡ ἀτ-
μοσφαιρική Ἑταιρία Σύρου. Ἀπὸ τῆς στασιμότητος καὶ
τῆς ἀκινήσεως ἥτις τὴν ἐξακροχῆριζεν μετέλαβε τὴν
ζωὴν, ὥστε νομίζει τις ὅτι τὴν διευθύνουν ἀντὶ Ἑλλήνων
Ἀμερικανοί. Πλοῖα ἐπὶ πλοίων φέρεי νέα, ὅλα μεγάλα,
ταχύπλοα, πολυτελῆ, ἄλλα παραγγέλλει, βυθοκόρους
ἀγοράζει εἰς τιμὰς ἐκπληκτικῶς μετρίας, τὰ γραφεῖά
τῆς ἀναδιοργανίζει, αὐξάνει καὶ ἐπιταχύνει τοὺς πλόας
τῆς καὶ τίθησι μετὰ γοργότητος τὰ θεμέλια μεγάλης
Ἑταιρίας ἐργατικῆς, φιλοπόνου, προοδευτικῆς. Ἡμεῖς
τρίβομεν ἐκ θάμβους τὰς χεῖρας καὶ ἐρωτῶμεν: Εἶναι
αὕτη ἡ πρῶν Ἑταιρία τῆς σήψεως καὶ τῆς ἀδιαφορίας;

Ὁ ὑπερήφανος κόμης Δὲ Κάστρο μᾶς ἐτοιμάζει θαύ-
ματα. Συγγράφει, λέγει, κωμωδίαν Ἀθηναϊκὴν, εἰς πρά-
ξεις πέντε, φράγκα πέντε, ὧν ἐκάστη πρᾶξις, φράγκον

ἐν, θὰ εἶναι αὐτοτελὴς κωμωδία καὶ πάλιν αἱ πέντε
πράξεις, φράγκα πέντε, θὰ εἶναι μία κωμωδία μὲ ἥρωας
πέντε. Καὶ πάλιν οἱ ἥρωες πέντε θὰ προστίθενται εἰς
ἄλλα πρόσωπα τῆς κωμωδίας, ἥτις θὰ εἶναι πολυπρόσω-
πος, θὰ κωμωδοῦνται καὶ πολιτικοὶ καὶ λόγιοι καὶ συγ-
γραφεῖς καὶ στρατιωτικοί, ἄλλα τρεῖς πέντε δεκαπέντε,
οἱ πέντε πρωταγωνιστὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα θὰ εἶνε
δεκαπέντε. Καὶ πάλιν αἱ σελίδες τῆς κωμωδίας θὰ λή-
γουν ὅλα εἰς πέντε καὶ δυνατόν νὰ εἶναι τρεῖς καὶ
μόνοι, τοῦ κόμητος μὴ ὄντως πολυγράφου, ἂν καὶ μπο-
ρεῖς ἐπάνω του νὰ βγάλῃς κόπια τοῦ Ἀθερινόπουλου,
ἄλλα αἱ τρεῖς σελίδες, ἐπεὶ θὰ λήγουν εἰς πέντε, δὲν
εἶναι 555. Ἐν γένει ὁ Κόμης ἐγίνε καθβαλιστικὸς, ἀ-
νεκαλύψε τὴν σοφίαν τῶν Ἑβραίων καὶ ἐγίνε μανιακὸς
μὲ τοὺς ἀριθμοὺς, ἐξ ὧν λατρεῖ μόνον τὸν πέντε. Καὶ
κυρίως ὁ πέντε θὰ διαδραματίζῃ μέγα μέρος εἰς τὴν κω-
μωδίαν του, τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ βάλῃ σ' τὸ χερί ὁ πρίγ-
κιψ Ἀθερινόπουλος καὶ πιάσθηκαὶν σ' τὰ χεῖρά εἰς τὰς
5 μ. μ. ἐν τῇ πλατεῖᾳ Συντάγματος προχθὲς, φαγόντος
πέντε τοῦ Δὲ Κάστρου καὶ δώσαντος ἄλλας πέντε εἰς
τὸν Ἀθερινόπουλον, ἥτοι πέντε ἀφαιρουμένων ἀπὸ πέντε
μένουν πάλιν πέντε, κατὰ τὴν νέαν ἀριθμητικὴν τοῦ καθ-
βαλιστοῦ Κόμητος Δὲ Κάστρου. Ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ κατ'
αὐτὰς ἐν ἄλογον διηρημένον εἰς πέντε ἄλογα διὰ νὰ πη-
γαίνῃ καθβάλα καὶ αὐτὸς, καθὼ καθβαλιστῆς, τὸ ὅλον
πάλιν πέντε.

Διὰ πλατυτέρας διασαφήσεις περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης
τοῦ Κόμητος, τῆς καὶ Πεντάρας ἐπονομασθείσης, πλη-
σιάσατε μετὰ προσοχῆς τὸν ἴδιον.

Ὡραία ἐτιμώρησεν ὁ ὕψιστος τῶν πνευματιστῶν δι-
κτωρ Οὐγὼ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀραβῆ ἐνθουσιασθέντας ὡς τε-

λαγχολίας καὶ ὅτι ὅλα ὑπερβολικὰ φαίνονται εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς σου.

Ὁ Μονογενὴς συνελθὼν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῆς συγι-
νήσεως καὶ παρὺνθεῖς ἐξηκολούθησε σταθεῖς πολὺ πλησίον
ἀπέναντι τοῦ Πατρός του.

— Καὶ τί; λέγει, δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι συνέβησαν
ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακὰ; θέλετε νὰ προσθέσω καὶ ἄλλα;
ἔχω τὴν βιβλιοθήκην μου, καὶ τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐν-
νοῶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀμαθείας εὐρισκόμην τότε, ὅτε
κατῆλθον εἰς τὴν Γῆν καὶ εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ διδάξω
εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τί; φυσικὴν; ὄχι· χημείαν; ὄχι·
φυσιολογίαν, ἀστρονομίαν, ἀνθρωπολογίαν, κοινωνιολο-
γίαν, ἠθικὴν ἐφαρμοσίμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σύμ-
φωνον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν; Μυριάκις ὄχι! τί λοιπόν;
κολοκυθολογίαν καὶ τὸν ὑστερισμόν!!

Τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἀγρίας εἰρωνίας τονίσας, εἰ-
γήσε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ μεγαγχολικῶς μὲ
βραδέα βήματα εἰς τὴν αἵθουσαν ἐξακολουθῶν τὴν ἀνέ-
γνωσιν τοῦ Τορκουμάδα, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἐβλεπεν εἰς
τὸ βιβλίον χωρὶς νὰ δύναται νὰ μελετήσῃ ὡς ἐκ τῆς
συγκινήσεως.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ ὕψιστος τὸν παρεκκοιλούθει ἀνέ-
συχος διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ ἐσκέφθη ὡς καλὸς ψυχο-
λόγος ὅτι διὰ παντὸς τρόπου συνέφερε νὰ φαίνεται ὅτι
συμφωνεῖ ἐν μέρει μὲ τὰς ιδέας του διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξά-

πτη, ἀντικρὺς ἀντιλέγων καὶ καθιστῶν οὕτω ἀδύνατον
τὴν ἐκρίωσιν τῶν μονομανῶν μεγαγχολικῶν του ιδεῶν.
Ἐν τῇ πατρικῇ ἐκείνῃ στοργῇ καὶ διορατικότητι ταχέως
ἐνόησε τὸν τρόπον, δι' οὗ ὀφείλει νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν
ὁδὸν τὸ ἀποπλανηθὲν τέκνον του ὑπ' ἐσφαλμένων ιδεῶν,
αἵτινες διεθιβρωσκον τὴν ὑπὲρ τὸ δέον εὐαίσθητον καρ-
δίαν του παράγουσαν ἀφόρητον καὶ διαρκῇ ἠθικὸν πόνον,
ὃν ἐξ Ἰσου συμμερίζεται πᾶς καλὸς πατήρ.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Παντοδύναμος μετὰ τρυφερᾶς φωνῆς:

— Συμφωνῶ, υἱέ μου, εἰς ὅσα λέγεις, ἀλλὰ νομίζω ὅτι
δὲν εἶσαι σὺ ὁ αἴτιος, οὔτε ἐγώ, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀθῶα Περι-
στερὰ (δεικνύων τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τρώγον Ἅγιον
Πνεῦμα) ὅλων τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὴν
ἀνθρωπότητα· διότι δὲν συνεβουλεύσαμεν νὰ πράξωσιν
αὐτὰ ἀπ' ἐναντίας ἐδιδάξαμεν τὴν ὑψηλοτέραν χριστιαν-
ικὴν ἠθικὴν καὶ...

— Ποῖαν ἠθικὴν; διέκοψε ζωηρῶς ὁ Χριστός.

— Ἐσώρω καὶ ἐγώ· ποῖαν; δὲν ἐνθυμοῦμαι... τὴν
γνωρίζεις σὺ καλλίτερον· ἀλλ' ὅτι μοι ἔμενεν εἰς τὸν
νοῦν, εἶνε ὅτι ἦτο ἀλλή, ἀπῆντησεν ὁ Παντοδύναμος ἐν
ἀμηχανίᾳ.

— Σὺς παρκαλῶ, ἐπανελάθεν ὑπομειδιῶν ὁ Μονογενὴς,
ὡς συζητήσωμεν λογικῶς καὶ ἡσύχως. Ἐδέχθην κατὰ τὸ
ἔτος πρῶτον τὴν ταπεινώσιν νὰ γείνω ἄνθρωπος· ἐνῶ, ὡς
τὸ εἶπωμεν ἐν παρόδῳ, ἐπὶ Ὁμήρου οἱ ἄνθρωποι εἶχον

ρικούς και δημοκόπους, ἀρνηθείς εἰς αὐτὸν μὲν τὸν τίτλον τοῦ ἐλευθερωτοῦ, εἰς δὲ τὸν αἰγυπτιακὸν λαὸν τὴν ὑπαρξίν του. Θὰ ὑπάρξῃ, λέγει, τοιοῦτος τὸν 20ὸν αἰῶνα. Ὁ δὲ Ἀραβὴς τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως τοῦ ἰδανισμοῦ εἰμὴ εἰς ἀπλοῦς δεσμώτης. Θέλων νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐκφράζει μόνον τὴν ἀποστροφὴν του πρὸς τὴν θανατικὴν ποινὴν καὶ μηδὲν ἄλλο.

Εἰς τὰς φυλακὰς Μεδρεσὲ κρατεῖται ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Μπαμπέτας **ὑπόδικος πρὸ 11 μηνῶν** κχτεδικάσθη πρὸ 2 μηνῶν ὑπὸ τοῦ 2ου Στρατοδικείου εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀνεθεωρήθη καὶ τώρα πρόκειται νὰ δικασθῇ τὴν 18ην Ἰανουαρίου **1883!!!** Διὰ νὰ καταδικάζηται εἰς τόσον μακρὰν ὑποδικίαν εἰς Λοχίας, ἀφοῦ γνωρίζετε πόσον ἐπεικὴ εἶναι συνήθως τὰ στρατοδικεῖα, θὰ φαντάζεσθε καμμὶαν φοδερὰν συρροὴν ἐγκλημάτων, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἤξιώθη καὶ τῆς κρατήσεώς του ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Φρουραρχείου, ἀλλὰ ἐρρίφθη εἰς τὸν Μεδρεσέ. Ἰδοὺ ποία ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τῶν ἐγκλημάτων. Διὰ μίαν γυναῖκα διεσταύρωσε τὸ ξίφος του μεθ' ἐνὸς ἄλλου λοχίου καὶ ἐν τῇ διασταυρώσει ἐκείνη τὸ ἓνα ξίφος ἔσπασε. Τοῦτο ἐχαρκτηρίσθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ὡς ἐγκλημα ἀνυποταξίας (μεταξὺ δύο λοχιῶν!!) καὶ ἡ ἀνυποταξία αὐτὴ τὸν κρατεῖ τώρα τόσον καιρὸν ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ ὀνείδους τοῦ Μεδρεσέ, ἀναβάλλεται δὲ καὶ ἡ δίκη του διὰ τὸ 1883!! Ἐξηγεῖται ἡ ἔκτακτος αὐτῇ ἀγριότης, ἐνῶ εἰμεθα τόσον ἡμεροὶ προκειμένου περὶ πραγματικῶν ἐγκλημάτων; Ἄν δὲν ἐνδιαφέρηται εἰς τὰ πάθη αὐτὰ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἅς ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα αὐτό.

Μεγάλῃ τιμῇ προσεγένετο εἰς τὸν ὀνομαστὸν καλλιτέχνην μας κύριον Γκίζην, διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τοῦ Μονάχου. Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀπονέμεται εἰς μεγάλους μόνον ζωγράφους. Ἡ ὕλική ἀπολαυὴ ἐκ τοιαύτης θέσεως εἶναι μεγίστη. Αἱ δὲ ὥραι τῆς διδασκαλίας εἶναι ὀλίγισται. Ἀμείβεται μᾶλλον τὸ τάλαντον καὶ ἡ εὐφυΐα ἢ ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ὑπηρεσία. Θὰ συνεχαιόμεν τὸν ἐξοχὸν συμπολίτην μας, ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην ἐλληνικῶν συγχαρητηρίων. Ὅταν δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν παρ' ἡμῖν οὔτε καλλιτεχνίαν οὔτε καλλιτέχναν καὶ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις χαρᾶς καταντοῦν χλευασμοὶ ἀβδηρητικοὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Περιοριζόμεθα νὰ συγχαρῶμεν μόνον τὸν σεβαστὸν φίλον κύριον Α. Νάξον, οὗ ὁ καλλιτέχνης εἶναι γαμβρὸς ἐπὶ ὥραία θυγατρί.

Φοδερὸν! Εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Μακκᾶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ ἔστειλεν ἡ ἀστυνομία ἓνα κλητῆρα εὐλογιῶντα ὡς ἀπλοῦν ἀσθενῆ! Εὐτυχῶς κ. Μακκᾶς ἐγνώριζε καλλίτερα τὴν ἱατρικὴν του ἀφ' ὅ,τι ὁ κ. Κοσονάκος τὴν ἀστυνομικὴν του, κ' ἔτσι τὸν ἐδίωξε!

Ἄν καὶ δὲν ἀγαπῶμεν πολὺ τὰς τελετὰς καὶ τοὺς ναοὺς, εἰμεθα ὅμως ὑπὲρ τῆς εὐρύσεως τῆς Πλατείας τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Λεβιδου ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ καὶ φρονοῦμεν ὅτι δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ συντελέσῃ δι' ἐξόδων τῆς εἰς τὸν καλλωπισμὸν πλατείας, προσωρισμένης δι' αὐτὴν κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, διότι ὁ ἄθμος μπορεῖ νὰ λειτουργεῖται καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἂν θέλῃ.

τὴν φιλοδοξίαν νὰ γένουν Θεοί...

— Pardon? διέκοψεν ὁ Πολυέλαιος· καὶ οἱ Θεοὶ ἐγίνοντο ἄνθρωποι· δὲν γνωρίζεις, βλέπω, τὴν μυθολογίαν καλὰ, εἶπε θωπεύσας ἐλαφρῶς τὴν γενειάδα τοῦ υἱοῦ του.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζω τοῦτο· ἀλλ' ἐκεῖνοι δι' ἄλλους σκοποὺς μετεμορφοῦντο· διὰ πολέμους, φέρ' εἰπεῖν ἢ πρὸς βοήθειαν ἐνὸς ἀτόμου κ.τ.λ. Ἄς εἶνε. Ἐμσεῖνα ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Γῆν περίπου 34 ἔτη διήλθον τὰ ἔτη ταῦτα λίαν εὐτυχῆς· ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, μοῦ ἐβγήκαν ὅλα ξυνά. Ἐσταυρώθην, κατεχώθην εἰς τὴν γῆν, ἀνεστήθην, (ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχ' τὸν κοινὸν νοῦν νὰ μὴ παρουσιασθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ἑβραίων, διότι δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος ὁ διὰ σταυροῦ θάνατος, ἐνόσω εἶνέ τις ὑπὸ μορφήν καὶ φύσιν ἀνθρώπου)· ἀνέστησα καὶ ἄλλους νεκροὺς· τοὺς ἡλιθίους ἕκαμα φωστῆρας· τοὺς ἀναπήρους ἕκαμα ἀρτίους· τῶν στραβῶν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς· τὸν ἓνα ἄρτον ἕκαμα πέντε χιλιάδας· ἓνα ἰχθὺν τρεῖς χιλιάδας ταχυδακτυλογικῶς· ὅλα αὐτὰ εἶνε γραμμένα εἰς τὰ εὐαγγέλια· τώρα σὺς ἐρωτῶ νὰ μὲ εἰπῇτε διατί τὰ ἕκαμα ὅλα αὐτὰ;

— Ξεύρω καὶ ἐγὼ διατί τὰ ἕκαμες; εἶπε καγχάσας τοσοῦτον ἰσχυρῶς ὁ Πολυέλαιος, ὥστε τὸ Ἀνάκτορον ἐσεῖσθη ἐκ βάρων· τῷ ἐφάνη ἀστεία ἡ ἐρώτησις· ἄλλως τε ἤθελε καὶ νὰ δώσῃ εὐθυμὸν χοροῖαν εἰς τὴν συζήτησιν· δὲν ἡγάπα πολὺ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

— Καὶ πῶς δὲν ἠξεύρετε; εἶπε σοβαρῶς, διότι ἐπειράχθη, ὁ Μονογενής· τίς μὲ ἔστειλεν ἐκεῖ κάτω· ἐγὼ τότε δὲν εἶχον ἀκόμη πείραν, ὥστε νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ κρίνω, ἂν τὸ σχέδιόν σας ἦτο καλὸν ἢ ὄχι. Ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ σας τότε;

Ὁ Παντοδύναμος ἰδὼν ὅτι ὁ ἄκαιρος καγχασμὸς του ἐπείραξε μᾶλλον τὸν υἱὸν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τρέψῃ ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον τὴν συζήτησιν, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ πάλιν ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀπήντησε μετὰ βαρύτητος εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν:

— Οἱ σκοποὶ μου ἦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὑπάρχουμεν, ὡς ὑπάρχουμεν ὑπ' αὐτὴν τὴν μορφήν καὶ ὄχι ὑπὸ ἄλλην· δὲν ἤθελον φαντασιώδη ὄντα νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὴν θέσιν μας καὶ νὰ λατρεύωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· δὲν ἤθελον ὥστε τὸ τελειότερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθέ ποτε ἐκ τῶν χειρῶν μου, ὁ ἀνθρώπος, νὰ ἦνε ἡλίθιος· ἐρυθρίων ἐξ αἰδοῦς, ὡσάκεις ἔστρεψα τὴν προσοχήν μου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσον ἐβλάδιζε πρὸς τὴν πρόοδον· διότι ἔβλεπον ὅτι ὁ νοῦς, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασα, πρὸς μεγάλην ζημίαν μου, ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου καὶ ἐνεφύσησα εἰς τὸ ξηρὸν κρανίον τῶν ἀνθρωπαρίων, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ παρέχῃ ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐπλησίαζε ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν ἀλήθειαν, αἰφνης σχεδὸν εἰς τοιαύτας τερατολογικὰς σκέψεις παρεδόθη, εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον συγκρουομένων ἰδεῶν εἰσῆλθε, ὥστε ὅλη ἡ Γῆ